

رویکرد شرکت ها در مدیریت ریسک غیرمالی و کاربرد جهت مؤسسات مالی

نفیسه قمی

دانشجوی دکتری حسابداری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد قم

Nafis9710@yahoo.com

حمیدرضا قچاق

کارشناسی ارشد مدیریت صنعتی گرایش مالی، دانشگاه آزاد اسلامی قزوین

GHochagh1362@gmail.com

علیرضا خانلری

کارشناسی ارشد حسابداری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد تفرش

Arkhanlari@yahoo.com

1

چکیده

از آنجایی که شرکت های غیرمالی از مدیریت ریسک سازمانی به سمت رویکرد مبتنی بر انعطاف پذیری حرکت میکنند، تجربه آنها در پذیرش ریسک غیرمالی می تواند الگویی برای سایر مؤسسات مالی جهت حرکت به سمت انعطاف پذیری و انجام ریسک غیر مالی باشد. با گذشت زمان، شرکت ها رویکردهایی را برای کاربرد ریسک های غیرمالی توسعه داده اند، در حالی که رویکردهای توسعه یافته توسط بانک ها جهت مدیریت ریسک مالی نیز قابل تامل بوده و مؤسسات مالی می توانند از تجربه شرکت ها در مدیریت ریسک های غیرمالی بیاموزند. مقایسه بین صنعتی می تواند فرصت های امیدوارکننده ای را در زمینه های کلیدی برجسته کند، چرا که ریسک غیرمالی عمیقاً در عملیات شرکت ها نهفته است. با این حال، همانطور که محیط کسب و کار قرن بیست و یکم، بی ثبات تر و پرریسک تر شد، شرکت ها شروع به زیر سوال بردن رویکردهای استاندارد مدیریت ریسک کردند. لذا در این مطالعه با تمرکز بر فعالیت مؤسسات مالی، به بررسی تجربیات شرکت ها در مدیریت ریسک غیرمالی پرداخته شده است.

واژگان کلیدی: مدیریت، ریسک، ریسک غیرمالی، مؤسسات مالی

سومین کنفرانس ملی پژوهش های سازمان و مدیریت

تهران - ۲۹ اردیبهشت ۱۴۰۱

مقدمه

گسترش روزافزون فعالیت های تجاری موجب گردیده است که مناسبات مالی، فرآیندها و شیوه های مدیریت مالی سازمانی، هر دم پیچیده تر شود. چنین است که تداوم فعالیت شرکتها و بنگاه های اقتصادی را باید در داشتن منابع مالی کافی جستجو کرد. بدون دسترسی به منابع مالی، بسیاری از فعالیت های به اجرا در نمی آید و در نتیجه تحقق هدف ها میسر نمی شود. مسئولان مالی شرکتها و بنگاه های اقتصادی تمام تلاش خود را به این امر معطوف ساخته اند که بازارهای مالی و ابزار آنرا شناسایی کنند، تا بتواند منابع لازمه را تدارک ببینند (oszewicz and Anna , 2021)

از آنجایی که شرکت های غیرمالی از مدیریت ریسک سازمانی به رویکرد مبتنی بر انعطاف پذیری می روند، تجربه آنها در پذیرش ریسک غیرمالی می تواند الگویی برای بانکها ارائه کند. ریسک های مالی در وضعیت مالی موجود در ترازنامه بانکها منعکس می شوند و ناشی از فعالیت های ریسک پذیر آنها هستند. ریسک های غیرمالی از عملیات بانک (فرآیندها و سیستمها) ناشی می شوند و مشابه ریسک هایی هستند که شرکت های خارج از بخش مالی (شرکتها) با آن مواجه هستند.

(Majerova, and Jan , 2017)

مؤسسات مالی، به ویژه بانکها، مدت ها پیش در توسعه رویکردهای پیشرفته برای مدیریت ریسک های مالی - ریسک اعتباری، ریسک بازار، و ریسک تأمین مالی و نقدینگی - بوده اند. این شیوه ها در کنار تلاش ها برای ایجاد مقررات سیستماتیک تر، با اولین توافق بازل (۱۹۸۸) پیشرفت کردند. با بازل II و بازل III در دهه ۲۰۰۰ دنبال شدند، و اصلاحیه هایی که به نام "بازل IV" شناخته می شوند برای اجرا در سال ۲۰۲۳ در نظر گرفته شده اند. در هسته اصلی این رویکردها، درک اساسی نهفته است که ریسکها را می توان به صورت کمی تعیین و بر حسب یک حائل سرمایه ای که بانکها برای جبران زیان های احتمالی باید نگه دارند، بیان کرد (Bao, , and Anindya , 2014)

سومین کنفرانس ملی پژوهش های سازمان و مدیریت

تهران - ۲۹ اردیبهشت ۱۴۰۱

تجربیات موسسات مالی در مدیریت ریسک غیرمالی

با گذشت زمان، شرکت‌ها رویکردهایی را برای رسیدگی به ریسک‌های غیرمالی توسعه داده‌اند، در حالی که رویکردهای توسعه‌یافته توسط بانک‌ها را برای مدیریت ریسک مالی، که شرکت‌ها نیز با آن مواجه هستند، تطبیق می‌دهند. ما معتقدیم که موسسات مالی می‌توانند از تجربه شرکت‌ها در مدیریت ریسک‌های غیرمالی بیاموزند. مقایسه بین صنعتی می‌تواند فرصت‌های امیدوارکننده‌ای را در زمینه‌های کلیدی برجسته کند:

دیجیتالی شدن: همانطور که صنعت بانکداری به سرعت در حال حرکت به سمت دیجیتالی کردن مدل کسب و کار خود است، ریسک‌های جدیدی از جمله خطرات سایبری، ریسک‌های تحویل فناوری اطلاعات، ریسک‌های تداوم کسب‌وکار و همچنین ریسک‌های مدل جدید ناشی از هوش مصنوعی ظاهر خواهند شد. بخش فناوری بخشی است که بیشترین تجربه را با این ریسک‌ها دارد... (Allini et al, 2016)

زیرساخت‌های حیاتی: بانکداری زیرساخت بسیار حیاتی در نظر گرفته می‌شود. بنابراین، صنعت می‌تواند از مطالعه نحوه پرداختن به ریسک‌ها توسط سایر بخش‌های زیرساختی حیاتی، از جمله مخابرات، حمل‌ونقل و انرژی به بهترین شکل بهره‌برد.

مقررات: صنعت بانکداری احتمالاً به شدت تنظیم شده‌ترین از نظر مقررات بوده و در نتیجه، یک رویکرد بسیار متمرکز برای مدیریت ریسک ایجاد کرده است. به عنوان مثال، بانکداری تنها صنعتی است که دارای تعهدات نظارتی برای گنجاندن یک مقام ارشد ریسک (CRO) در رده‌های C-suite خود است. به این دلایل، بانکداری ممکن است مهمترین تجربه مدیریت ریسک را در حوزه ریسک نظارتی داشته باشد. (Elshandidy et al, 2018)

شرکت‌های غیرمالی دیدگاه‌های مختلفی در مورد ریسک‌های غیرمالی و نحوه برخورد با آنها دارند، تفاوت‌هایی که عمدتاً بر اساس بازار و بخش‌ها تعیین می‌شود. دیدگاه‌های متفاوت به ریسک‌پذیری هر صنعت و شیوه‌های مدیریت ریسک آن مربوط می‌شود. مک‌کینزی این دیدگاه‌ها را در یک نظرسنجی اجرایی در سال ۲۰۲۱ در مورد تاب‌آوری شرکت‌ها بررسی کرد. (Bao, , and Anindya , 2014)

این نظرسنجی رویکردهای متفاوت سازمان‌ها را برای تاب‌آوری نشان داد. عامل برجسته، بخشی است که سازمان در آن فعالیت می‌کند. به عنوان مثال، در صنعت هواپیمایی، ایمنی از اهمیت بالایی برخوردار است. داده‌های مربوط به تصادفات به قدری ارزش دارد که خلبانان را می‌توان به دلیل ارائه نکردن این اطلاعات به شدت جریمه کرد تا سایر اشتباهات. در مقابل، ارائه دهندگان نرم‌افزار، در توسعه محصولات پایدار که در طول زمان به تدریج بهبود می‌یابند، پیشرفت می‌کنند و در حوزه ارتباطات، ارائه دهندگان خدمات ابری نیز بر روی ثبات تمرکز می‌کنند. خدمات آنها در طول دوران کرونا آنقدر خوب بود که بسیاری از بانک‌ها و شرکت‌های غیرمالی بر شک و تردید خود در مورد ریسک‌های حوزه خدمات ابری غلبه کردند. پس از رعایت استانداردهای امنیتی بالای ارائه‌دهندگان خدمات ابری، سازمان‌ها آنها را ایمن‌تر از مراکز داده داخلی در نظر گرفتند. در نهایت، در صنعت خودروسازی، تولید جهانی بسیار پیچیده و تا ۸۰ درصد برون‌سپاری در زنجیره تامین وجود دارد. این امکان مقیاس‌پذیری محصول را فراهم می‌کند، اما آسیب‌پذیری‌هایی را از ریسک‌های ژئوپلیتیکی و همچنین تغییرات نظارتی و فناوری ایجاد می‌کند. بنابراین صنعت درگیر بازنگری استراتژی‌ها در زنجیره‌های تامین، نرم‌افزار و انطباق محصول و محیط‌زیست است. (Tirado-Beltrán et al, 2020)

تجربه و درس‌هایی که از صنایع خاص و شاخص به دست می‌آید، در هنگام مقایسه شیوه‌های بین بانک‌ها و شرکت‌ها، دو نکته را پیشنهاد می‌کنند:

- موسسات مالی هنگام تصمیم‌گیری در مورد اینکه آیا شیوه‌های مدیریت ریسک از صنعت دیگری قابل انتقال هستند یا خیر، باید این شیوه‌ها را در چارچوب مدل‌های تجاری خاص و ریسک‌پذیری ارزیابی کنند.

سومین کنفرانس ملی پژوهش های سازمان و مدیریت

تهران - ۲۹ اردیبهشت ۱۴۰۱

• مدیریت ریسک را نمی توان به عنوان مجموعه ای از شیوه های ثابت در نظر گرفت، بلکه باید برای همگامی با مدل های تجاری که به سرعت در حال تغییر هستند، تکامل یابد. (Linsley, Philip s, and P. Kajuter. 2008) بررسی این دو نکته، مقایسه چارچوب های ریسک عملیاتی و مدیریت ریسک شرکتی (ERM) در بانک ها و شرکت ها و سپس بررسی سؤال گسترده تر انعطاف پذیری در طول زمان، ارزشمند خواهد بود. اهمیت گسترش انعطاف پذیری در سال های اخیر افزایش یافته و در طول همه گیری کرونا تشدید شده است. بسیاری از شرکت ها با توجه به محیط مخرب و به سرعت در حال تغییر کسب و کار ها، تفکر مدیریت ریسک خود را بازنگری کرده اند که این پیشرفت ها درس های قوی برای مؤسسات مالی دارد. (Hadro, 2021)

رویکردهای ERM شرکتی و کاربرد آنها برای ریسک غیرمالی

مقایسه رویکردهای ERM بانک ها و شرکت ها به ما این امکان را می دهد پیشنهاد های مختلف و محرک های تکاملی آنها را درک کنیم. یک سیستم ERM از چهار لایه اصلی تشکیل شده است:

۱- حاکمیت و سازمان.

این لایه ساختار پاسخگویی (سه خط دفاعی) را پوشش می دهد که به نحوه تخصیص مالکیت ریسک، کنترل ریسک و مسئولیت پذیری اطمینان، اعمال از طریق کمیته های ریسک، و رسمیت بخشیدن به ساختار خط مشی می پردازد. این لایه همچنین شامل طبقه بندی ریسک زیربنایی برای تخصیص مسئولیت ها می شود و به عنوان مبنایی برای ساختار سیاست عمل می کند. (Linsley, Philip s, and P. Kajuter. 2008)

۲- فرآیندها و متدولوژی های ERM

در اینجا رویکرد کلی ERM و فرآیندها تعریف می شود. معمولاً رویکردهای متفاوتی برای ریسک های مالی در مقابل ریسک های غیرمالی اتخاذ می گردد. رویکردهای ریسک مالی بر ساختارهای حد تمرکز دارند، در حالی که رویکردهای ریسک های غیرمالی بر ماتریس های شدت و احتمال که ریسک های ذاتی و باقیمانده را ترسیم می کنند. مشخصات ریسک از طریق فرآیندهای متعدد مدیریت می شود: مدیریت حادثه، ارزیابی ریسک و کنترل، ریسک پذیری، و فرآیندهای نظارت و گزارش.

۳- فرآیندهای کنترل خاص ریسک

این لایه شامل تمام مکانیزم ها برای مدیریت انواع ریسک های خاص است. ریسک های غیرمالی از طریق کنترل های خاص ریسک، که اغلب کنترل های کلیدی نامیده می شوند، مدیریت می شوند، زیرا به طور رسمی توسط رویکرد ERM اداره می شوند. اینها می توانند کنترل هایی برای تطبیق افشاهای مالی، اصل «چهار چشم» برای تأییدیه های مشارکت تجاری، یا کنترل های تعبیه شده در سیستم ها باشند که اغلب برای مدیریت خطرات سایبری استفاده می شوند.

۴- فرهنگ ریسک پذیری و صداقت

این لایه به مدیریت هنجارها و رفتارهای پیرامون ریسک، از جمله ساختار انگیزشی، لحن تعیین شده توسط مدیریت ارشد، سازگاری حاکمیت ریسک رسمی با رفتار واقعی، و رویکرد مورد استفاده برای کشف و تعادل مسائل و تضادهای ریسک در سراسر سازمان اشاره دارد. (Allini, et al, 2016)

این لایه های ERM و اجزای آن معمولاً در بانک ها و شرکت ها وجود دارند. با این حال، بلوغ و رشد آنها می تواند به طور قابل توجهی متفاوت باشد. برای مثال، تفاوت های کاربردی قابل توجهی وجود دارد، زیرا مدیریت ریسک در بانکداری به شدت

سومین کنفرانس ملی پژوهش های سازمان و مدیریت

تهران - ۲۹ اردیبهشت ۱۴۰۱

تنظیم می‌شود، در حالی که شیوه‌های ERM شرکت‌ها توسط استانداردهای صنعت، هدایت می‌شوند (Bakos, and Dănut., 2021)

تفاوت در سازمان و حاکمیت

تفاوت چشمگیر بین شرکت‌ها و بانک‌ها را می‌توان در ساختارهای حاکمیت ریسک مربوطه و میزان رسمی شدن آنها مشاهده کرد. حدود ۱۰ درصد از کارکنان بانک ممکن است در وظایف ریسک مرکزی (ریسک، انطباق) قرار داشته باشند. در شرکت‌های بزرگ، سهم مربوطه اغلب کمتر از یک دهم درصد است. دلیل این تفاوت این است که بانک‌ها برای برآورده کردن الزامات نظارتی دقیق‌تر به توابع ریسک مرکزی سنگین‌تری نیاز دارند (Dziwok, , and Marta , 2021) از سوی دیگر، شرکت‌ها بیشتر بر روی تعبیه مدیریت ریسک در فرآیندهای عملیاتی خود در خط مقدم تمرکز می‌کنند. آنها معمولاً وظایف ریسک و انطباق را به CFO اختصاص می‌دهند. به ندرت یک شرکت غیرمالی مدیر اجرایی ریسک اختصاصی دارد. در شرکت‌ها، عملکرد مدیریت ریسک، عمدتاً ریسک‌ها را شناسایی و گزارش می‌دهد. همچنین چند چارچوب برای انطباق تجاری در زمینه‌هایی مانند بررسی دقیق شریک تجاری، بازار سرمایه، خطرات ضد رشوه و فساد، و ریسک‌های صادراتی را مدیریت می‌کند. بیشتر مدیریت ریسک غیرمالی، همانطور که به مدل عملیاتی شرکت مربوط می‌شود، در کسب و کارها تعبیه می‌شود (Campbell, et al, 2014)

5

زمانی که به نحوه پرداختن به مسائل ریسک در بانک‌ها در مقابل شرکت‌ها نگاه می‌کنیم، تفاوت‌ها آشکار می‌شود. در بانک‌ها، مقام ارشد ریسک معمولاً درگیر می‌شود و به رگولاتور در مورد حوادث و برنامه‌های اصلاحی اعمال شده برای رسیدگی به مسائل اساسی پاسخ می‌دهد. در شرکت‌ها، کسب‌وکارهایی که ریسک‌ها در آن‌ها تحقق می‌یابند، معمولاً مسئول شناسایی آن‌ها و اعمال راه‌حلی برای رفع آن‌ها هستند (oszewicz and Anna , 2021) بسیاری از بانک‌ها با دفاتر کنترل بخش، مالکیت خط مقدم ریسک را افزایش می‌دهند. این به بانک‌ها اجازه می‌دهد تا به طور مؤثرتر و دائمی به علل ریشه‌ای مسائل رسیدگی کنند. برای شرکت‌های بزرگ، ریسک مرکزی و توابع انطباق معمولاً مسئول تأیید انطباق برای خطرات ناشی از مشاغل نیستند. مانند خطرات سلامت و ایمنی، امنیت شبکه برای شرکت‌های مخابراتی، یا خطرات نرم‌افزاری برای وسایل نقلیه خودران در صنعت خودرو (Jacobi, Wouter, and Kasper, 2016). با این حال، شرکت‌ها بر خط اول و دوم مصنوعی که بانک‌ها اغلب اعمال می‌کنند غلبه کرده‌اند. برای بانک‌ها، این تقسیم می‌تواند دیواری بین عملکرد کنترل مستقل و مرکز صلاحیت ایجاد کند. جالب اینجاست که اصطلاح "کنترل مستقل" اخیراً از استانداردهای سازمانی حذف شده است، در حالی که در بانکداری، این اصطلاح همچنان در همه مقررات استفاده می‌شود. بانک‌ها ریسک مالی را از طریق ابزارهای کمی و تحلیل‌های ترازنامه‌ای مختلف را با رویکردی متمرکزتر از رویکرد ریسک تعبیه‌شده در کسب‌وکار که توسط شرکت‌ها اتخاذ می‌شود، مدیریت می‌کنند. شرکت‌ها می‌توانند در نظر بگیرند که آیا ممکن است از یک ERM متمرکز، بیشتر در زمینه‌های خاص بهره ببرند (Bartoszewicz and Anna , 2021)

تفاوت در رویکرد ERM

بانک‌ها در رویکرد سنتی ERM خود بر ریسک مالی تأکید دارند. آنها رویکردی بسیار کمی به سرمایه به عنوان منبع ترازنامه دارند. نمایه ریسک معمولاً از بالا به پایین در رابطه با سرمایه موجود تعریف می‌شود که هم از نظر مقرراتی و هم از نظر اقتصادی اندازه‌گیری می‌شود و سپس به سازمان منتقل می‌شود. به دلایل مختلف، این رویکرد برای ریسک‌های غیرمالی، عملیاتی نیست، به غیر از اندازه‌گیری تأثیر بالقوه این ریسک‌ها بر

سومین کنفرانس ملی پژوهش های سازمان و مدیریت

تهران - ۲۹ اردیبهشت ۱۴۰۱

سرمایه به عنوان آخرین منبع جبران کننده. بانک ها از مدل های سرمایه برای به دست آوردن دید کاملی از کفایت سطوح سرمایه خود استفاده می کنند و سپس آن را در بین مشاغل مختلف تخصیص می دهند. آنها می دانند که مفروضات جاری از نظر آماری ضعیف هستند. با این وجود، این رویکرد امکان هدایت مشابه بر مبنای سرمایه و همسو با ریسک های مالی را فراهم می کند. (Walkowiak and Piotr, 2018)

اشکالات دوگانه است:

اول اینکه، با توجه به تغییرات مستمر مدل کسب و کار، بهبود فرآیندها و تغییرات نظارتی، سابقه پیش بینی کننده قابل اعتمادی برای ریسک های غیرمالی نیست. تضاد با ریسک های اعتباری و بازار واضح است، زیرا برای مثال، اعتبار را می توان کاملاً دقیق از روی داده های ترازنامه پیش بینی کرد، همانطور که نوسانات بازار را می توان از داده های بازار اندازه گیری کرد. دوم، ریسک های غیرمالی باید در چارچوب مدل تجاری خاص و انتظارات مشتری ارزیابی شوند. یک رویکرد تکراری تر برای توسعه نرم افزار تجاری یا مصرف کننده تصدیق می کند که اشکالات باید به طور مداوم رفع شوند. اشتباهی ریسک برای خطرات مربوط به سلامت و ایمنی، مانند نرم افزار در نیروگاه های هسته ای یا حتی محصولات مصرفی مانند اتومبیل، بسیار متفاوت است. (Allini, et al, 2016)

بنابراین شرکت ها رویکردهای مدیریت ریسک را توسعه داده اند که ریشه در داده های با ارزش و داده های مبتنی بر عملکرد برای فرآیندها و سیستم ها دارد. چنین داده هایی مبنای بهتری برای هدایت ریسک غیرمالی فراهم می کند. شرکت های صنعتی این رویکرد را برای کنترل کیفیت و مدیریت بیشتر ریسک های مربوط به محصول و تولید اتخاذ می کنند. از سوی دیگر، بانک ها دوره سخت تری دارند، زیرا باید به فرآیندهای ناهمگن و محصولات بسیار پیچیده ساخته شده در طول زمان بپردازند. برخی شروع به توسعه چارچوب های فرآیند یا کیفیت محصول برای مدیریت ریسک های غیرمالی کرده اند. با این حال، اکثر آنها این کار را نکرده اند. آنها هنوز باید این ارتباط را ایجاد کنند و مهمتر از آن، راهی برای رسیدگی به آن بیابند.

(oszewicz and Anna , 2021)وقتی صحبت از پرداختن به ریسک غیرمالی به میان می آید، این موضوع بانکها را در کجا قرار می دهد؟ در واقع، در شرایط تنگنا، زیرا خود ارزیابی های ریسک و کنترل یا چارچوب های ریسک ذاتی مبتنی بر سرمایه تنها زمانی برای ریسک های غیرمالی معنی دار هستند که ماهیت این ریسک ها به خوبی درک شده باشد. تنها در این صورت است که بانکها می توانند دیدگاه های خاص مرتبط با کسب و کار را ایجاد کنند و معیارهای عملی را به همان روشی که کسب و کارها در اولین خط دفاعی انجام می دهند، اعمال کنند.

تکرار رویکردهای کمی متمرکز و مبتنی بر سرمایه با معیار متوالی در سراسر سازمان کاربرد محدودی خواهد داشت. شایان ذکر است که شرکتها همچنین برای اعمال منطق مرتبط با کسب و کار به طور جهانی در رویکرد ERM خود تلاش می کنند. در تلاش برای مقایسه ریسک ها، تعریف ریسک پذیری و متمرکز کردن گزارش ها، شرکت ها دریافته اند که تیم ها در رده دوم، شروع به تکرار رویکرد بانکی کرده اند. این منجر به عملکردهای مرکزی در شرکتها می شود که به همان محدودیت هایی منجر میشود که بانکها تجربه می کنند. (Bao and Anindya , 2014)

نتیجه گیری

تجربیات تلخ گذشته در بازارهای مالی نشان دهنده نیاز انکار ناپذیر به ساختار مدیریت ریسک و اهمیت آن در نظام بانکی در سطح بین المللی و بازارهای مالی است. با توجه به نقش بانکها در زمینه گردآوری منابع مالی و تخصیص آنها به فعالیت های سود آور، بانک نسبت به پذیرش ریسک های مختلف در این زمینه مبادرت می نمایند. ریسک غیرمالی عمیقاً در عملیات شرکت ها نهفته است. با این حال، همانطور که محیط کسب و کار قرن بیست و یکم بی ثبات تر و پرریسک تر شد، شرکت ها

سومین کنفرانس ملی پژوهش‌های سازمان و مدیریت

تهران - ۲۹ اردیبهشت ۱۴۰۱

شروع به زیر سوال بردن رویکردهای استاندارد مدیریت ریسک کردند. رهبران متفکر در میان آنها اکنون خواستار رویکردهای جدیدی هستند که فراتر از مدیریت ریسک است و به سمت انعطاف‌پذیری شرکت می‌رود. گزارشی در مورد کنفرانس اخیر CFO شرکت‌های جهانی خاطرنشان کرد: احتیاط و آمادگی بر استراتژی‌های کنونی در بسیاری از شرکت‌ها غالب است... آن‌ها به سیستم‌های هشدار اولیه و انعطاف‌پذیری بیشتر متکی هستند تا بتوانند در برابر شوک‌ها مقاومت کنند.»

تاب‌آوری هنوز یک رویکرد در حال ظهور است. بسیاری از شرکت‌ها گام‌های اولیه را برداشته‌اند، از جمله تلاش‌هایی برای مدیریت کلی سطوح انعطاف‌پذیری در سراسر شرکت. تیم‌های اجرایی و هیئت‌مدیره موضوعات جدیدی را با تیم‌های ریسک خود مطرح می‌کنند، بحث‌هایی که می‌تواند بینش مفیدی را برای بانک‌ها فراهم کند. مکالمات جدید بر چهار حوزه متمرکز شده است: شناسایی نقاط کور، مدیریت تحولات، استراتژی کاهش ریسک، ایجاد گزینه‌های استراتژیک

منابع

- Allini, Alessandra, Manes Rossi Francesca, and Hussainey Khaled. (2016). **The Board's Role in Risk Disclosure: An Exploratory Study of Italian Listed State-Owned Enterprises**. *Public Money and Management* 36: 113–20.
- Bakos, Levente, and Dănut Dumitru Dumitras, cu. (2021). **Decentralized enterprise risk management issues under rapidly changing environments**. *Risks* 9: 165.
- Bao, Yang, and Anindya Datta. (2014) **Simultaneously discovering and quantifying risk types from textual risk disclosures**. *Management Science* 60: 1371–91.
- Bartoszewicz, Anna, and Anna Rutkowska-Ziarko. (2021). **Practice of Non-Financial Reports Assurance Services in the Polish Audit Market—The Range, Limits and Prospects for the Future**. *Risks* 9: 176
- Campbell, John L., Hsinchun Chen, Dan S. Dhaliwal, Hsin-Min Lu, and Logan B. Steele. (2014). **The information content of mandatory risk factor disclosures in corporate filings**. *Review of Accounting Studies* 19: 396–455.
- Dziwok, Ewa, and Marta Kara's. (2021). **Systemic Illiquidity Noise-Based Measure—A Solution for Systemic Liquidity Monitoring in Frontier and Emerging Markets**. *Risks* 9: 124.
- Elshandidy, Tamer, Lorenzo Neri, and Yingxi Guo. (2018a.) **Determinants and impacts of risk disclosure quality: Evidence from China**. *Journal of Applied Accounting Research* 19: 518–36.
- Hadro, Dominika, Justyna Fijałkowska, Karolina Daszyńska-Zygadło, Ilze Zumente, and Svetlana Mjakuškina. (2021). **What Do Stakeholders in the Construction Industry Look for in Non-Financial Disclosure and What Do They Get?** *Meditari Accountancy Research*. Ahead-of-print
- Jacobi, Carina, Wouter van Atteveldt, and Kasper Welbers. (۲۰۱۶). **Quantitative Analysis of Large Amounts of Journalistic Texts Using Topic Modelling**. *Digital Journalism* ۴: ۸۹–۱۰۶
- Linsley, Philip M., Philip Shrivs, and P. Kajuter. (2008). **Risk reporting: Development, regulation and current practice**. In *International Risk Management: Systems, Internal Control and Corporate Governance*. Edited by Margaret Woods, Peter Kajuter and Philip Linsley. London: Elsevier, pp. 185–207
- Majerova, Ingrid, and Jan Nevima. (2017). **The measurement of human development using the Ward method of cluster analysis**. *Journal of International Studies* 10: 239–57.
- Tirado-Beltrán, Jose Miguel, J. David Cabedo, and Dennis Esther Muñoz-Ramírez. (2020). **Risk Disclosure and Cost of Equity: A Bayesian Approach**. *Revista CEA* 6: 25–43.

سومین کنفرانس ملی پژوهش‌های سازمان و مدیریت

تهران - ۲۹ اردیبهشت ۱۴۰۱

-Walkowiak, Tomasz, and Piotr Malak. (2018). **Polish Texts Topic Classification Evaluation. Paper presented at 10th International Conference on Agents and Artificial Intelligence**, Madeira, Portugal, January 16–18; Portugal: SCITEPRESS-Science and Technology Publications, pp. 515–22.